

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Unes noves coordenades

Mentiria si digués que m'ha complagut el gir que ha permès l'acord final d'investidura. Al contrari, m'ha produït enuig i perplexitat. No hi sé veure totes les virtuts que li atribueixen. Potser perquè pensava que la manca d'acord no era el final del procés sobiranista, o que unes noves eleccions haurien clarificat el pes i el paper de cada candidatura, i encara perquè l'independentisme hauria pogut mostrar la seva resistència. Aquest acord a darrera hora, novament agònic, m'incomoda.

D'ENTRADA, CREC QUE L'ACORD és resultat de la suma de dues febleses. D'una banda, la de la CUP, embardissada en un joc que l'ha portat a una gran crisi interna, salvada al marge dels magnífics processos assemblearis. De l'altra, la feblesa d'un Junts pel Sí mancat de les mínimes confiança internes necessàries. I la suma de dues febleses no sé si pot donar lloc a una gran força comuna. Tampoc veig virtut en els canvis de relat polític a què ha obligat el pacte final. ¿La presidència entrava en la negociació, sí o no? ¿I les assemblees de la CUP tenien la darrera paraula o eren una cortina de fum per deixar que les grans decisions acabessin en mans de pocs? A la CUP se l'ha obligat a fer autocrítica, però seria bo generalitzar-la a la resta d'actors polítics i socials que han participat en les negociacions, i obligar-los a actuar en conseqüència.

M'HAURAN DE PERDONAR, a més, que no participi de la suposada màxima virtut que es diu que ha envoltat l'acord: la generositat. L'elogi de la generositat dels altres, quan a tu no t'ha costat ni cinc, és un gest molt a prop de la hipocresia. L'elogi de la generositat pròpia, quan es tracta de poder, o bé és arrogància moral o emmascara una derrota. A Artur Mas li podem agrair que reconegués que la decisió havia estat "dolorosa", que és una manera honesta, sense arrogància, de dir que s'ha perdut. Potser aquest era l'únic acord possible, el que tenia menys riscos i el que garantia millor la continuïtat de tot plegat... Però que no em parlin de generositat si el que es vol dir és que és l'acord que protegia millor els interessos d'uns i altres. Finalment, hi ha un cost impossible d'avaluar a curt termini, i és la pèrdua del lideratge d'Artur Mas. ¿Excloure Mas amplia la base social o produirà una certa sensació de desemparament en el sobiranisme moderat –tan ampli com discret–, que pot superar els de l'“odi a Mas”, sorollosos però reduïts?

CERTAMENT, TAMBÉ PUC VEURE la cara positiva de la sortida final. Primer, pel nou presi-

MANOLO GARCÍA

.....
L'acord és la suma de dues febleses, i no sé si pot donar lloc a una gran força comuna

dent. Forma part de la nova generació d'excel·lents alcaldes que ha donat Convergència, amb experiència de gestió propera al ciutadà, després d'un itinerari professional sòlid més enllà de la política. Anticipa, doncs, la refundació del centre polític convergent, amb un clar perfil socialdemòcrata. També puc assegurar que és una gran persona, i ja va demostrar diumenge que, finalment, a la política catalana hi ha arribat el sentit de l'humor. L'acord, a més, estalvia carregar unes noves eleccions sobre les espatlles d'un ciutadà políticament saturat. El risc d'una gran abstenció era elevat, i no poder repetir-ne el caràcter plebiscitari hauria desdibuixat el 27-S sense saber si l'escenari final d'un 6-M hauria facilitat la governabilitat. Afegim-hi el fet que unes noves eleccions allargaven un mínim de tres mesos més –i ja en serien sis– la provisionalitat d'un govern en funcions, just en un moment clau –i feble– de la política espanyola.

EL CAMÍ CAP A LA INDEPENDÈNCIA entra en una nova fase, amb unes noves coordenades, ara mateix desconegudes. Tant de bo sàpiga dotar-se de l'estratègia que li ha faltat, sense perdre la intel·ligència tàctica amb què s'havia mogut fins ara.